

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΟΖΕ ΜΟΡΑ ΓΚΟΥΑΡΝΙΝΤΟ

ΟΙ ΕΦΤΑ ΨΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΗΝΑ

Τό καιρί ήταν άραγμένο κοντά στην άκρογαλιά...
Οί ψαράδες που καθόντουσαν στην κουβέρτα ειδαν ξαφνικά
άνάμεσα στα κύματα, μιά πανέμορφη γυναίκα, νά κολυμπάη δλό-
γυμνη.

Βουβοί από την έκπληξη εκύτταζαν την γυναίκα αυτήν που τους
χιμογέλουσε μέσα από τά κύματα. Στηριγμένοι στην κουπαστή άρ-
χισαν νά τής φωνάζουν :

- "Ε! Ποιά είσαι σύ ;
- Θέλεις νάρθης άπάνω στο καιρί μας ;...
- "Ε ξ ξ !... Κυρά !..

"Εκείνη κολυμπούσε με χάρη γύρω από τό καιρί κυττάζοντάς
τους μ' ένα σιωπηλό χαμόγελο.

- "Εμπρός ! είπε ό καπετάνιος, θά τής ρίξουμε ένα κάβο και θά
τής δώσουμε νά καταλάβη πώς πρέπει νά άνεβη στο καιρί μας...

Και άμέσως τής πέταξαν ένα χοντρό καραβόσκονιο. Η κολυμ-
βήτρια τό άρπαξε με ένα ξεφωνητό χαράς. Έντελώς γυμνή, χρευ-
σιωμένη από τίς ακτίνες του ήλιου, πρόβαλε άπ' τό νερό που έ-
λαμπε και στάλαζε σέ διαμάντια από τό κορμί τής. Ήταν σάν ένα
θαύμα φερόμενο από τόν ζόμπο τών παραμυθιών.

Οί ψαράδες ετάρβηξαν με προσοχή τόν κάβο. Η άγνωστη σααρ-
φάλωσε ευκίνητη άπάνω, πήδησε στο κατάστρωμα και άρχισε νά
στραγγίξη τό νερό από τά μουσακρέματα μαλλιά τής που
έκρέμοντο σάν ένας χρυσός μανδύας.

Οί εφτά ψαράδες τήν εκύτταζαν με βλέμμα πόθου
και άρχισαν πάλι τίς ερωτήσεις :

- Έκει στο γειτονικό νησάκι μένεες ;
- Πώς ήρθες εδω ;

Αυτή τους εκύτταξε έναν ένα, καθώς τής μιλούσαν,
χωρίς ν' άπαντά, μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο στά
χείλη.

- Δέν καταλαβαίνει τή γλώσσα μας ! είπε στο
τέλος ένας από τους ψαράδες, λυπημένος.

- Θά εινε Σειρήνα ! φώναξε έξαφνα με σοβαρό-
τητα ό καπετάνιος.

Η γυναίκα έγιάδισε πού πρόσωπο του καπετάνιου
και έγύρισε ξαφνικά και κύτταξε με περιέργεια τους
ναυτες. Άπάνω σέ ένα σαρδ από κολουριασμένα σκoi-
νιά βρισκότανε μιά παλιά φουσαριόνικα, που καθώς
τήν άγγιξε έβγαλε μιά νότα άρμονικιά. Τρομαγμένη
άπό τόν άπροσδόκητο ήχο, ή γυναίκα έβγαλε ένα σπρι-
γύ ξεφωνητο που ξεσπασε σ' ένα γέλιο μοραγοιταρέ-
νιο που άντήχησε πάνω από τή σγουρη ελιφάνεια τής
θιλάσσης.

Οί εφτά ψαράδες που τήν είχαν άκολουθήσει από
κοντά, ειλαν όλοι σύμφωνοι :

- Φαίνεται πως τής άρσείη ή μουσική
- Μαγουέλο, παίξε κάτι. Διέταξε ό καπετάνιος πού νούτη που
έπαιζε τή φουσαριόνικα. Ο Μανουέλο άρχισε νά παίξη κάποιον με-
λικηχολικό σκοπό τής πατριδας του.

- Τραγουδήςε ζιόλα, Μανουέλο, είλε ό καπετάνιος.

Και ό Μανουέλο τραγουδήςε με τή γλυκειά φωνή τών ναυτικών
όλους τους σκοπούς που μ' αυτούς περνούσανε τίς άτέλειωτες βρα-
διές των μέσα στη μοιά.

"Όταν έπαψε νά παίξη και νά τραγουδά, εκείνη δοκίμασε νά
βγάλη τους ίδιους τόνους από τό στόμα τής, μιά δέν τό κατάφερε
και οι ναυτικοί γελούσαν.

- Θέλει κι' αυτή νά τραγουδήση, φώναξαν και τήν εκύτταζαν
με ματιές γελαστές.

"Ένας ναύτης έφερε τότε τό μπουκάλι με τό ρακί και τής τό
έδωσε. Αυτή ήπιε με προσοχή μιά γουλιά, μιά τραβήχτηκε πίσω γιατί
τό δυνατό οινόπνευμα τής έφερε δάκρυα στά μάτια. Οί άνδρες έφε-
ραν γύρω τό μπουκάλι. Καμιά πνοή άνέμου δέν ετάραξε πιά τόν
άέρα και τό νερό. Τά πανιά εκρέμοντο από τά κατάρτια. Τό μικρό
καιρί κουνιόταν δάθε κείθε και τό νερό φλίφλιζε σιγά.

Μά λίγο, λίγο οι ματιές που κύτταζαν τή Σειρήνα πήραν άλλη
εμφαση. Η περιέργεια ύποχοροδισε μπροστά στον πόθο που βρι-
σκότανε κοντά τους, δέν ήτανε πλάσμα παραμυθένιο, μιά ήταν κα-
μωμένη από σάρκα κι' από αίμα...

Οί άνδρες αυτοί, συνειδησι-
νοι στη μοναξιά έννοιωθαν τόν
έαυτό τους πολύ τραγμένο από
τήν παρουσία τής ωραίας γυ-
ναίκας.

Τά εφτά ζευγάρια μάτια γυά-
λιζαν με φανερό πόθο. Οί τρα-
χειές γροθιές εσφιγγοντο για νά
τά συζητήσουν. Η μυρωδιά
τής θάλασσας χυνόταν από τά
μαλλιά τής, τους στραγγιλούς
ώμους και τό μπράτσα τής που,
μολονότι είχανε μψς καλά γυ-
μνασμένους δέν έχαναν τήν ά-
βρη γυναικεία γοαμμή τους.

Κάθισε κι' αυτή άπάνω στο

σωφό τών κολουριασμένους σκoiνιών, έσταύρωσε τά χέρια πίσω
άπό τό λαμό και έγυρε πίσω, με τά μάτια στον ουρανό. Ήσως τήν
κάθησαν οι άντρες, με τά κεφάλια στηριγμένα στους άγκώνες. Ο
Μανουέλο έπαιζε τή φουσαριόνικα και τραγουδούσε. Οί άλλοι σά-
παιναν. Άκουγότανε πάντα τό σιγαλό μουσοδούρισμα του νερού στά
πλάγια και ό τριγμός τών σανιδιών του καιρίου.

Ξαφνικά, ή γυναίκα σηκώθηκε, χάιδεψε του καθενού τό πρό-
σωπο, χαμογέλασε σέ όλους, τους έγνεψε ένα «έχετε γειά» και σέ
μιά στιγμή βρέθηκε μ' ένα σαλτο στη θάλασσα. Κανένας δέν έπρό-
φτασε νά τήν έμποδίση.

- Στάσου λοιπόν ! Μή φεύγεις ! φώναξε ό καπετάνιος, μιά του
κάου...

Με γοργές, δυνατές κινήσεις αυτή κολυμπούσε μακρούά από τό
καιρί προς τό νησάκι που ξεχωρίσε πέρα, γυρίζοντας κάπου-κάπου
για νά τους βλέπη. Όλοι μαζεμένοι στην κουπαστή τήν εκύτταζαν
και τής έγνεφαν. Γλυστορούσε πάνω στο κύματα σάν ένας άσπρος
γλάρος. Κι' όλοένα χανόταν άπ' τά μάτια τους, ώσπου πέρα στο
λαμπερό μάκρος ξεχωρίσε πιά σάν ένα χρυσό σημάδι.

- Έγώ λέω πως θά μένη εκεί στο νησί, είπε με μιά μικρή έλ-
πίδα ένας από τους ψαράδες.

- Έκτός αν εινε Σειρήνα : ξαναείπε σκεπτικώς ό καπετάνιος.

"Όλη τή νύχτα τό καιρί έμεινε άραγμένο στο ίδιο
μέρος. Μόλις οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έλαμψαν
πάνω από τή θάλασσα, ή Σειρήνα φάνηκε ξανά. Άρ-
παξε τήν άκρια του παλαμαριού που τής έφριξαν κι'
άνέβηκε φαίδη στο κατάστρωμα.

Στό χέρι κρατούσε ένα πορτοφόλι από δέμα με
δώρα για τους ψαράδες. Μικρά βότσαλα γυαλιστερά από
τό νερό, σπάνια κλωνιά από κοράλλια, κόκκινα σάν
τό αίμα... Και τά μοίρασε στους φίλους τής.

Οί ψαράδες γίνηκαν σήμερα πιά τοιμηροί. Τής
αγκάλιαζαν με τό μπράτσο τό κορμί και τής φιλούσαν
τά χείλη. Φαινότανε πως τά χάρδια τής άρεσαν και τά
δεχονταν ήσυχη.

- Πρέπει νά τήν κάνουμε γιά μιλάρ. "Ελεγαν.

- Νά τήν κρατήσουμε για πάντα στο καιρί μας.

Ο καπετάνιος σκεπτότανε πάντα τήν ιδέα του. Ή-
τανε τάχα Σειρήνα ; Στο άνεκταίξι αυτό μοίραζε
χάρδια και τρυφερότητες στους άνδρες, πού τά φλογερά
τους φιλιά εφάνινο πως τής έκαναν ευχαρίστηση.

Τό μπουκάλι με τό ρακί έκανε γύρο από στόμα σέ
στόμα. Ζεσταμένοι από τό οινόπνευμα και τους ζυπη-
νήρους πόθος, άποφάσιζαν νά κρατήσουν τή γυναίκα
στο καιρί. "Επρεσε μ' κάθε τρόπο νά τήν έμποδίσουν

νά πηδήση από τό κατάστρωμα. Θά ήτανε μιά φιληνάδα όλωνών
μέσα στο καιρί και θά τους δούρφαινε τά μακρονά τους ταξείδια.
Θά άνηκε σέ όλους τό ίδιο, καθώς τό κρασοκάνατο που έπιναν όλοι
άπ' αυτό.

Έίχε σηκωθεί ένας άλαφρός άνεμος που φαινόταν ότι ευνοούσε
τά σχέδια τους. Άρχισαν άμέσως τή δουλειά, λύσαν τά πανιά, άγ-
κωσαν τήν άγκυρα και έτρεχαν βιαστικοί πάνω κάτω. Μερικοί προ-
σπαθούσαν νά άπασχολήσουν τή γυναίκα, ένω οι άλλοι δουλειαν
πυρετωδώς. Σέ λίγες στιγμές όλα θά ήταν έτοιμα και εκείνη δική
τους !

"Όταν ετοιμάστηκαν όμως και τό καιρί με τά πανια γεμάτα
άρχισε νά σιζήη τά κύματα, ή «Σειρήνα» έδωσε στον ένα από τους
φρουρούς τής ένα κτύπημα στο μελίγγι, έβγαλε στον άλλον μιά τρι-
κλοποδία που τόν ξάπλωσε στο κατάστρωμα και γελώντος ένα γέ-
λιο πλατύ επήδησε στη θάλασσα και πάλι.

- Πάει, έφυγε ! Είπε ό καπετάνιος με λύπη, καθώς στεκότανε
στο τιμόνι. Και τό καιρί σταμάτησε. Οί ψαράδες μαζεύονταν στην
κουπαστή και παρακολούθησαν με τό μάτι τήν κολυμβήτρια, πού,
καθώς και τήν προηγουμένη μέρα, χωρίς τά κύματα με δεξιοτητα
κάι σιγουριά. Τό λαμπερό τής γέλιο του ερχότανε διακεκομένο και
κοροϊδευτικό. Και άνάμεσα από τά στεγάνια τών άφρών που επλέ-
κονταν πάνω άπ' τό κεφάλι τής, τους έγνεψε τό στεγνό τής χαιρε-
τισμό.

- Μάς έφυγε για πάντα ! Φώναζαν λυπη-
μένα και σάν μ' ένα στόμα οι εφτά ψαράδες.

- Άληθινά Σειρήνα εινε, είπε σοβαρά ό κα-
πετάνιος. Μιά Σειρήνα που ήθε νά παίξη μα-
ζί μας.

- Μά μπορεί νά ξανάρθη πάλι αύριο, είπε
όνειροπόλα ό Μανουέλο.

Οί ψαράδες δέν ύπολειψο-
ντο καν ότι, κρυμμένο πίσω
άπό τό μικρό άνωμαλο νησά-
κι, μέσα σ' ένα μικρό φυσικό
λιμανάκι, ήταν άγκυροβολη-
μένο τό γιότ τής μίστρας
"Έντοιν, τής παράξενης, εκ-

ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

Μιά φορά ένας ρώσος χωρικός πλάνεβαν σ' ένα ψηλό βουνό μονάχος του για να κόψη ξύλα, άναπτησε στο δρόμο του τρεις σκιές που περπατούσαν μαζί. Ή μια ήταν ο ήλιος, ή άλλη το κρύο κι' ή τρίτη ο άνεμος.

Ο χωρικός μόλις τις είδε έβγαλε το καπέλλο του, τής έχαιρέτησε με σεβασμό και προχώρησε.

— Ποιόν ήραγε χαιρέτησε τόσο ταπεινά αυτός ο χωρικός, άρχισαν να λένε μεταξύ τους οι τρεις αυτοί σύντροφοι.

— Χωρίς άλλο έμένα, είπε άμέσως ο ήλιος. Δεν ξερετε οτι όλος ο κόσμος με καλοπιάνει γιατί φοβάται μήπως τόν κάψω καμιά ημέρα ;

— Όχι, όχι. Κάνεις λάθος, ειπε το κρύο λίγο ύστερα. Ο χωρικός χαιρέτησε έμένα επειδή με φοβάται άπ' όλους περισσότερο.

— Τι παράξενα πράγματα που άκούω να λένε ! πρόσθεσε άμέσως κατόπιν ο άνεμος. Κανέναν άπ' τούς δυό σας δεν χαιρέτησε ο άνθρωπος αυτός, γιατί ξερω καλά πως όλοι οι κάτοικοι τής γής θέλουν να τά έχουν καλά μόνο μαζί μου.

Οι τρεις σύντροφοι είχαν αρχίσει να φωνάζουν, να φιλονικιοϋν, χωρίς να μπορούν να συμφωνήσουν μεταξύ τους.

Έξαφνα ο άνεμος μπηκε στη μέση και ειπε στους συντρόφους του :

— Τέλος πάντων, τί τά θέλετε αυτά. Με τις φιλονικίες δεν κάνουμε τίποτα. Δεν έχουμε παρά να φωνάξουμε μιά στιγμή το χωρικό και να τόν ρωτήσουμε να μάς λύση τή διαφορά μας.

Και άμέσως οι τρεις σύντροφοι φώναξαν τόν ρώσο χωρικό που ειχε προχωρήσει μερικά βήματα μπροστά και τόν ρώτησαν :

— Ποιόν χαιρέτησες άπ' τούς τρεις μας πατριώτη ;

— Τόν άνεμο ! αποκρίθηκε εκείνος άμέσως.

— Ά ! Ά ! τά βλέπετε, φώναξε ένθουσιασμένος άπ' τή χαρά του ο άνεμος.

— Πολύ καλά ! ειπε τότε ο ήλιος κυττάζοντας θυμωμένα το χωρικό. Έννοια σου ! Θα ιδής τί έχεις να τραβήξεις από μένα. Θα σε κάψω έσένα και όλη τή γεννιά σου και θα με θυμηθής

— Μη φοβάσαι τίποτα ! ειπε τότε στο χωρικό ο άνεμος. Αυτός θα ρίξη τις άκτίνες του να σε κάψη, μα εγώ άμέσως θ' άρχισω να φυσάω και θα σε δροσίσω...

— Τώρα θα ιδής ποιός είμαι, ειπε τότε όργισμένο και το κρύο. Θα σε παγώσω όλο το χειμώνα και θα μετανοήσης !

— Μη άνησυχείς, φίλε μου, ειπε τότε πάλι στο χωρικό ο άνεμος. Το κρύο θα θελήση να σε παγώσει μα εγώ τότε θα πάνω να φυσάω και έτσι δεν θα ύποφέρεις άπ' αυτό. Γιατι ούτε το κρύο μπορεί να σε βλάψει όταν εγώ δέν φυσάω, ούτε ο ήλιος να σε κάψη όταν φυσήσω. Με λένε άνεμο και χωρίς έμένα δεν γίνεται τίποτε...

~~~~~

κεντρικής 'Αμερικανίδος εκατομμυριούχου, που δυό φορές ειχε παντρευτεί κι' ειχε χωρίσει και ήτανε γνωστή για τήν άγάπη της προς τά σπόρτ και τις τρελλές τής ιδέες.

Το βράδυ αυτό ή μίς Έντουιν περιτοχισμένη από τούς φίλους τής, διηγείτο καθισμένη σέένα αναπαυτικό φωτέιν στο κατάστημα τής θαλαμηγού τής, όλες τις λεπτομέρειες τής περιπέτειάς τής.

— Ένας από τούς ψαράδες, έλεγε γελώντας ή μίστρες Έντουίν, με πήρε για Σειρήνα στ' αλήθεια !

— Τι μοναδική περιπέτεια ! ειπε ένας από τούς θαυμαστάς τής.

Ή πλουσία και όραία 'Αμερικανίδα ήταν εξαπλωμένη στο κάθισμα τής και έπαιζε με το μαργαριταρένιο της κολλιέ.

Ή νύχτα ήταν γοητευτικά όμορφη. Ή άγκυρα τής θαλαμηγού σηκωνόταν.

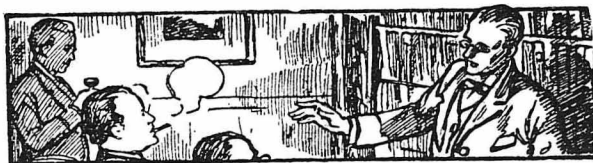
— Που μάς πάτε τώρα, μίστρες Έντουίν ; ρώτησε ένας από τούς ξένους τής.

— Άγαπητέ μου φίλε, νομίζω πως εινε πιά καιρός να γυρίσουμε στη Νέα Υόρκη και να συνέλθουμε άπ' όλες αυτές τις περιπέτειες και τις συγκινήσεις.

Έσώπασε και κοιτάξε σκεπτική τή θάλασσα. Ύστερα έψιθύρισε :

— Θα ήθελα νάβραρα τι να λέν οι ψαράδες για τήν περιπέτεια αυτή. Κι' αν με συλλογίζονται με πόθο ή με κακία. Κρίμα, κρίμα, δέ θα το μάθω ποτέ...

Άκόμη τρεις ήμέρες έμεινε το καιρί άγχυροβολημένο μ' όλο τόν εύνοϊκό άνεμο. Τού κάκου όμως τά έπτά ζευγάρια μάτια τών ναυτών έκοίταζαν πέρα, στα μάχη. Ή Σειρήνα δέν έξαναφάνηκε.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Ρουσάφ

Γιά να κηλιά άνάμεσα στον κάμπο τ' όνομά σου και για να ύφώνεται ψηλά στα οφάνα, ώ ποθητή, φύτεμα δέντρα κι' έδωσα στη βροχή έχτες αυτή τ' όρατο σου τ' όνομα κρασι πίοντας στην υγιεί σου.

Με τ' άσπρα και σκουρόμαλλα τ' άρνιά σου μη διαβάνεις, βροκέ από δω άδηγώντας τα στο πράσινο χορτάρι. Έδώ ως φρυγάνει ο νόμισσος και το χλωρό θυμάρι κι' ως τρέχει άστειρόντο νερό στη βροχή τής Έλένης.

Το καλοκαιρι ως σταματάει έδώ κι' ως ξεποσταίνεται ο στρατοκόπος και γερός στη χλόη ως μορμονορλίζει τούς ύμνους μου ζηλεύοντας έμέ και τήν Έλένη.

Στο κροσταλλένο της νερό τά χείλη όποιος σιμώνει από μιά φλόγα έρωτική κι' άσβαστη θα γιομίζει ζωστή σαν τούτη που μου κείει τά σπλάχνα και με λιώνει.

ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ

Του Ρουσάφ

Τα γεωταία όταν κάποτε έρθουν χωρίς συμπίνα, το βράδι δίπλα στη φωτιά μονάχη καθισμένη στης λάμπας γνέθοντας, το φως θα λές άκουμπισμένη: Μου τραγουδοϋσεν ο Ρουσάφ στης νεότης μου τά χρόνια !..

Ή άποσταμένη δοϋλα σου που θ' άρχυπνή άκόμα μόλις τ' άκούη θε να βλογά τ' άθάνατο όνομά σου, φάντασμα δίχως κόκκιλα θε νάμα εγώ στοχάσσο, κάτου άπ' τόν ίσκιό τής μυρτιάς τότε στο μαυρο χόμα.

Κι' εόν λευκόμαλλη γριά στο τζάκι μαζεμένη θ' άποζητάς τόν έρωτα πικρά μετανομένη που άρηθήμικες περηφανα σ' έμένα το φίλι σου.

Ζήσε και χείσον τά λαμπρά τής νεότης σου τά κάλλη, μη καρτερείς τήν άδυστή τή μέρα να προβάλη και μάζεμε από σημερα τά ρόδα τής ζωής σου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Β. Οδγκώ

Το θηλυκό ; Νεκρό. Το σερνικό ; Μ' άπάτη σκοτομμένος ο βροκός ! Τ' άρπάξει κάποιος γάτος-τι κακό ! και τόσα οκανάνει τά κόκκαλά του. Ποιός θα ξαναγορίση στη φωλιά να τήν ξυτηρήση με το λάλημά του ; Κανένας πειά. Φτωχά μικρά παιδιά !

Στά κάτεργα ο πατέρας κει μακριά ! Άρρωστη ή μάνα άγιάτρευτα βαρεία ! Το σπίτι ο άγέρας δέσνει αυτή τήν ώρα κι' ή κούνα τρέμει έτούτη τή βραδεία. Μεσ στο ρημάδι ποιός θα μείνη τώρα ; Κανένας πειά. Φτωχά μικρά παιδιά !

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Του Λαμαρπίνου

Κίτρινα φύλλα άνάμεσα στα χόρτα σκορπισμένα, με πρασινάδα λιγοστή κλαριά στεφανομένα, έχετε γειά ! Στη θλόρη μου το πέθος πως ταιριάζει τής πλάσης κι' άπ' τά μάτια μου δάκρυ πικρό σταλάζει.

Το μονοπάτι σου είμαι εγώ, διαβάτη, κι' έλα άγάλι στερηή φορά να ξαναϊδών τόν ήλιο θέλω πάλι που όχρός ζητάει με τ' άρρωστο το φως του να περάση το στρώμα που στα πόδια μου κάτον άπλωσαν τά δάσι

Τις μέρες του χνόπωρου που ή πλάση άγοπεσθαινει το βλέμμα της περσοτερη χάρη γίνκενιά όμορφάνει ; Είν' το στερονό χαμόγελο που ξαφνικά έχει άνθίσει σε κάποια χείλη ο θάνατος για πάντα πών τά κλείση

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα